

[Ib Nørlund]

I øvrigt skal vi ud fra hele den indstilling, der her er fremlagt, også undlade at stemme til alle ændringsforslag, som vi ikke mener angår os.

Glistrup (FP):

Medierne er jo meget ivrige efter at gengive, hvad hr. Ib Nørlund og hans fæller siger her i EF-valgkampen, så jeg er ked af, at der ikke var fjernsyn på ved hans sidste replik: »i øvrigt skal vi undlade at stemme om det«. For det er jo kendingsmelodien i den igangværende EF-valgkamp fra den såkaldte folkebevægelse, som hr. Ib Nørlund så kraftigt arbejder for i så at sige hver evig eneste TV-Avis, hvor han og hans fæller får rigeligt med plads. Men det kan jo koges ned til disse sidste ord, som blev fremført her fra denne talerstol: vi kan bare lade være med at stemme, vi lægger bare armene over kors. Det vil man altså have at hver enkelt vælger i den danske befolkning skal bruge den eneste stemme, man har før skæbneåret 1984 til at gå ind i EF-arbejdet med, skal bruge sin stemme til at gå ind for sådan nogle, der bare smider Danmarks indflydelse væk. Det er de mennesker, der taler om, at Danmark ingen indflydelse har i EF. Nej, det har vi ikke, hvis vi vælger folk af hr. Ib Nørlunds selskab ned til EF, for selvfølgelig kan vi ikke få nogen indflydelse, når der kommer sådan nogle mennesker, der bare siger: »og i øvrigt undlader vi at stemme både om det ene og det andet«. Det er ikke den måde, Danmark skal drive sit EF-arbejde på.

Selvfulgelig skal vi stemme, når anliggender af samfundsmæssig værdi er til behandling, hvad enten det så sker her i folketinget, eller det sker i andre forbindelser, f. eks. ude i det internationale samarbejde, som det er så pinende nødvendigt for lille Danmark med vores 43.000 km² og vor klat af 5 mill. mennesker at deltage i, hvad enten vi kan lide det eller ikke lide det. Hvad enten vi hengiver os til Palle Lauringske drømmesyner fra Harald Blåtands dage eller lignende ting, hvor Danmark kunne være sig selv nok, er det nødvendigt, at vi virkelig gør vor indflydelse gældende, at vi møder op, hvor der skal mødes op, at vi deltager i drøftelserne, påvirker forhandlingerne og afgiver stemme.

Det skal fremskridtspartiet selvfølgelig også gøre her ved denne behandling, og vo-

res stemme ved andenbehandlingen bliver en lang række ja'er, for de ændringsforslag, som foreligger her i de afgivne betænkninger, er alt sammen ændringsforslag, som gør de fremsatte lovforslag bedre, end de er. Derfor vil jeg sige, at selv om lovforslagene i sig selv lider af ganske store gebrækkeligheder og er udtryk for en absolut ikke sund grundtankegang, er selve det at kunne medvirke i det parlamentariske liv – her altså i København, ved andre lejligheder i Luxembourg eller i Strasbourg – at kunne få sået frøene, som vi har sået frøene i de ændringsforslag, der er her, i sig selv en særdeles værdifuld ting. Vi ved da godt, at mange af disse ændringsforslag i dag vil blive forkastet af det konservative tænkende flertal i denne sal, men nu er forslagene sat på prent, nu vil disse tanker leve med videre i debatten, og så opnår vi forhåbentlig, at de uanstændige dobbeltarlønningsregler, særpensioner, og hvad man ellers har tiltænkt sig selv, vil blive udryddet ved kommende behandlinger af disse sager. Det er sådan, man arbejder inden for et demokrati, men det kan hr. Ib Nørlund og hans folkebevægelse altså ikke forstå, og derfor er det så dødsens farligt, at man i disse dage er ved at lokke den danske befolkning ud på den galej at stemme for disse bevægelser.

Det lovforslag, vi her behandler, vil ganske givet få demokratiets fædre i Danmark til at rotere i deres grave. For demokratiets fædre var udtrykket levebrødspolitikere så ganske givet en fjern og aldeles uantagelig størrelse, og i de to første generationer, hvor vi havde demokrati, holdt man sin sti ren, men så var det altså for fristende for tredje- og fjerdegenerationsdemokraterne i Danmark, at når de selv sad så nær ved fadet, når det var dem selv, der skulle bevilge pengene, gav de sig selv alle disse styrtende høje lønninger og alle disse styrtende høje særpensioner, som bl. a. nu finder udtryk i dette forslag.

Vi, der nu står og skal til at præge femte- og sjettegenerationspolitikken i Danmark, skal gerne luge op i de uhumskheder, som har bredt sig gennem de sidste to generationer, hvor man har fundet ud af, som det klinger igen i disse lovforslag, at en folketingspolitiker skal have mere i pension end den, der har gjort sit livs gerning på helt andre job, som har været lastbilchauffør, ma-